

Mandag d. 4/12: Julebudet til dem, der bygge

Klokken var otte, da Klaus tog bussen fra Søndre Frevsinge til Gyrsvilde Stationsby. Han var faldet om på sengen af træthed, da han kom hjem fra byggepladsen den foregående nat, og han havde overhørt sine første fire alarmer. Det var først, da Frank begyndte at gø, at han vågnede.

På stationen steg han på toget til Esbjerg. Det ville tage ham en lille time at nå frem, men det gjorde ham ikke noget. Udgravningen til Arctic Stream kunne ikke fortsætte, før gravemaskinerne var blevet repareret. Og inden da skulle han lige veksle et par ord med GasEnergi.

Han tog sin medaljon med skriften 'Nox Dryadalis' op af lommen og gned den mellem fingrene. Han havde altid haft den på sig, men han havde ikke rigtig skænket den en tanke i de 24 år, han havde vogtet over hemmeligheden alene. Nu beroligede det ham at mærke vægten af den i hånden eller stryge fingeren over den ru overflade.

Han havde fået besked på at finde en lærling, som kunne overtage hvervet som leder af det hemmelige selskab, når han en dag stillede træskoene. Klaus havde ventet på det rigtige tidspunkt, men jo flere år der var gået, jo gladere blev han for at være alene. Nu var han 86 år gammel, og muligheden var nok forpasset. Han havde indstillet sig

på, at hemmeligheden ville dø med ham. Men nu skulle han i stedet kæmpe for, at hemmeligheden forblev en hemmelighed.

En sidste kamp, tænkte han. For menneskeheden.

Julie gled ned på sædet bag sit bord i klasselokalet. Rundt om hende var der den sædvanlige morgenlarm fra hendes klassekammerater, der tog overtøjet af, fandt bøger frem, og snakkede højtlydt med hinanden.

Hun udstødte et lettelsens suk og sank tilbage mod stoleryggen. Skolen havde aldrig følt som et fristed før, men det gjorde den lige nu. Her var alting, som det plejede at være. Bare tanken om, at hun skulle hjem og hjælpe til i plantagen fik hendes hoved til at dunke i protest.

Et dask på skulderen fik hende til at se op. Alex smilede skælmsk til hende.

"Fik du også stuearrest? For Strandvaskeren?" spurgte han.

Julie trak på skuldrene.

"Jeg fik skældud," sagde hun fladt.

"Har du glemt, at Julie har stuearrest hele december?" spurgte Mie og satte sig ned ved siden af hende.

"Julie, du ligner lort," sagde hun ligeud. "Er du okay?"

"Jeg har det fint," sagde Julie afværgende.

Henrik brød stilheden ved at storme ind, stadig med jakken på og tasken over skulderen. Han så meget ængstelig ud.

"Hvad nu?" udbrød Julie, glad for ikke længere at være centrum for alles opmærksomhed.

"Nu er det sket," klynkede han. "Nu er vi gået over stregen. Der er kørt store biler til og fra stranden *høle* morgenen. De kører lige forbi vores køkkenvindue."

Han vred sine hænder.

"Tror I, at de ... At de tror, at der er en rigtig seriemorder? For så får jeg altså stuearrest i et helt år!"

Alex tyssede på Henrik.

"Selvfølgelig ikke," sagde han. "Min far var allerede ude og fjerne støvlen i går formiddags. Der er ikke noget tilbage."

"Det må være folk, der skal ud og arbejde på rørledningen," sagde Mie.

Henrik rystede på hovedet.

"Det er altså ikke normalt," protesterede han. "Jeg ved præcis, hvilke biler, der plejer at komme forbi. Jeg sidder altid og spiser morgenmad, når de møder på arbejde."

"Så er der måske inspektion?" gættede Julie. "Eller er det statsministeren, der skal ud og give interview 'on site'?"

"Der er ikke noget at være bange for," forsikrede Alex.

Julie så op, netop som deres dansklærer trådte ind i lokalet. Hun havde en stak bøger med. Eleverne skyndte sig at finde deres pladser.

"Godmorgen," sagde hun og smilede ud over dem. "Og tak for en hyggelig julehygge-dag i fredags. I dag starter vi vores december-projekt, som i år hedder: Nisserne i den danske historie."

Hun greb bogstakken og begyndte at dele dem ud.

"Vi tager udgangspunkt i denne bog, men I må selvfølgelig også bruge internettet. Bare husk jeres kildekritik," fortsatte hun.

Julie tog imod bogen. Der var et gammelt billede af en nisse på forsiden.

"Godt," sagde læreren, da hun var færdig med at dele ud. "Find sammen i grupper. 3-4 elever i hver."

De sidste ord druknede i lyden af skrabende stole og børn, der talte i munden på hinanden for at komme med i den bedst mulige gruppe. Julie blev siddende. Alex, Henrik, Mie og hun sendte hinanden afmålte nik, og så var det ligesom aftalt.

Julie bladrede langsomt igennem bogen for at se, om der var noget spændende i den. Det var der som forventet ikke. Pludselig fangede hendes øjne noget mørkt på én af siderne. Det var et billede at en nisse, men ikke sådan en nisse, som hun var vant til at se. Denne nisse så nærmest ... ond ud.

Mærkeligt, tænkte hun.

Så smækkede hun bogen i og fulgte med de andre ud på gangen.

GasEnergis hovedsæde lå på havnen i Esbjerg. Bygningen tårnede sig op over fortovet, som om den prøvede at virke intimiderende. Klaus fnøs og trådte op ad trinene til svingdøren.

Indgangspartiet var strømlinet og klinisk med sine hvide, blankpolerede fliser og nydelige, kvadratiske plantekasser med grønne planter. Der sad en sekretær bag en bred, hvid skranke. Hun smilede til ham, da han nærmede sig. Et smil, der mindede ham om Jutta henne fra købmanden i Søndre Frevsinge. Venligt, men på den dér upersonlige måde.

"Velkommen til GasEnergi. Har De en aftale, hr..."

"Jeg skal tale med bestyrelsen," bjæffede Klaus.

Smilet stivnede en smule i sekretærens ansigt, men hun gjorde sig umage for ikke at lade sig påvirke.

"De fleste bestyrelsesmedlemmer er udenbys i dag, desværre, hr..."

Klaus ignorerede hendes forsøg på at få at vide, hvad han hed.

"Jeg er ligeglad med hvem, der er her og hvem, der ikke er," snerrede han. "Jeg skal tale med nogen, der kan træffe nogle beslutninger. Pronto!"

Da hun ikke reagerede, lænede han sig ind over disken.

"Det, I har gang i her ... Det er en fejltagelse af astronomisk størrelse. Er du godt klar over det? Det her er..."

Han afbrød sig selv, da der kom nogen gående gennem svingdøren. En mand i jakkesæt og frakke, som havde en attachétaske i den ene hånd. Hans hår var mørkt og redt glat over til den ene side.

"Tina," hilste han og smilede til sekretæren. "Er der noget nyt fra byggepladsen?"

Tina rystede på hovedet. Manden var nu kommet så tæt på, at han fornemmede den trykkede stemning. Han vendte sig mod Klaus, som om han først lige havde fået øje på ham.

"Goddag, min gode mand. Er der noget, jeg kan hjælpe med?" spurgte han.

Klaus kneb øjnene sammen.

"Det kommer an på, om du har stjerner nok på skuldrene til at træffe nogle beslutninger," sagde han afmålt.

Manden lo.

"Det skulle jeg mene," sagde han. "Hvad drejer det sig om?"

"Udgravningen," fortsatte Klaus hæst. "Det, I laver ... Det er ikke lovligt. Der har været en ændring i planerne. En ændring, der vil betyde enden for ét af vores naturreservater."

Han stoppede et øjeblik for at hoste. Mandens smil var falmet, og han tog et blidt, men bestemt tag i Klaus' ene skulder.

"Kom med denne vej," sagde han med påtaget høflighed.

Klaus blev ledt ind i et lille mødelokale ved siden af indgangshallen. Manden lukkede døren efter sig. Hans ansigt var alvorligt.

"Jeg ved ikke, hvad du har hørt," begyndte han, "men alt, hvad vi foretager os sker i samarbejde med kommunen. Alt sammen fuldkommen lovligt."

"Hørt?" fnøs Klaus. "Jeg har set. I er på vej lige ind i Frevsinge Enge. Et område, der har været fredet i næsten hundrede år! Et område, som er kendt for at være ét af de sidste levesteder for nordisk øjentrøst og kyst-markave! Vår-kobjælde og guldblomme!"

"Hør nu her," sukkede manden. "Vi har haft adskillige biologer ude og finkæmme området. Der er ingenting at komme efter. Ja, det er et naturskønt område, men det kan det blive igen, efter..."

"Der er ikke noget efter," snerrede Klaus. "I forstår slet ikke, hvor alvorligt det er! I kan ikke grave igennem Frevsinge Enge!"

Manden sendte ham et medlidende smil.

"Hør ... Klaus, er det ikke?"

Klaus stoppede op med et sæt. Han var sikker på, at han ikke havde sagt sit navn. Så hvor i alverden kendte manden det fra?

"Jeg forstår godt, at du prøver at beskytte området," fortsatte manden. "Du har altid boet lige ved siden af, har du ikke? Jeg er selv vokset op i Søndre Frevsinge, og Frevsinge Enge er et smukt sted. Jeg lover dig, at området nok skal komme sig igen. Vi har metoder til at lave så lille et aftryk som muligt."

Han lagde en hånd på Klaus' skulder.

"Nogle gange er man nødt til at gøre plads for udviklingen," sagde han.

Klaus var blevet tør i halsen. Han havde ikke regnet med, at nogen ville kende ham her. Han fik øje på det guldkantede navneskilt, der sad fast i mandens skjorte. 'Jan Godtfredsen', stod der på det.

"Godtfredsen," gispede Klaus.

Han rev sig løs af mandens greb.

"Du er Kurt Godtfredsens bror," råbte han. "Den griske fåreavler! Så forstår jeg bedre. Jeg forstår det hele nu. En hemmelig aftale med dig, og så får den store Kurt Godtfredsen alt, hvad han peger på, er det sådan, det er?"

Jan rakte ud efter ham, men Klaus flygtede om på den anden side af bordet.

"Kurt Godtfredsen ville sælge sin bedstemor, hvis han kunne," råbte han.

Jan rettede sig op. Der var et iskoldt glimt i hans blå øjne.

"Nu stopper du, Klaus," advarede han. "Ellers er jeg tvunget til at..."

"At hvad?"

Jan åbnede sin attachétaske uden at tage øjnene fra Klaus. Han trak en mappe med billeder op af den og smed den på bordet.

"Der har åbenbart været sabotage ude på byggepladsen i nat," sagde han langsomt. "Gerningsmanden har klippet sig vej gennem hegnet og skåret ledninger over på alle gravemaskinerne."

Klaus skævede til billederne.

"Man får som fortjent," brummede han.

Jan smækkede håndfladerne i bordet.

"Tænk, hvis de skulle få nys om, at der boede en modstander af projektet et stenkast fra byggepladsen? En modstander, som oven i købet har været maskinfører, da han var ung og derfor ved alt om gravemaskiner og deres ledninger?"

Klaus stirrede ham i øjnene med tilkæmpet ro.

"I har ikke noget på mig," snappede han.

Et triumferende smil bredte sig i Jans ansigt.

"Er du helt sikker på det, Klaus? Der skal ikke meget til, ved du nok ... Et fingeraftryk på gravemaskinen ... Et stykke afrevet stof ... Ja, alene mistanken vil være nok til at sende politiet ud for at ransage dit hus. Gad vide, hvad de vil finde derude?"

Klaus mærkede sveden pible ned ad nakken på ham, til kraven på hans skjorte blev helt fugtig. Jan holdt en kunstpause for at lade konsekvenserne synke ind. Så lagde han ansigtet i mere imødekommende folder.

"Tag hjem, Klaus," bad han. "Jeg lover, at jeg ikke siger noget. Men du er nødt til at lade sagen med Frevsinge Enge ligge nu. For vores alles skyld."

Klaus stod og stirrede på væggen bag Jan så længe, at Jan blev til en udflydende, mørk klat i randen af hans synsfelt. Han prøvede desperat at finde på en nødplan, men han havde ingen idéer. Ingen som helst. Det eneste, han kunne tænke på, var hvor klinisk hvidt, der var over det hele. Så hvidt, at det skar i øjnene.

Klaus hostede og vaklede, da Jan bevægede sig om på den anden side af bordet og greb fat i ham.

"Lad mig være," bjæffede Klaus. "Slip mig, din keltring!"

Han lagde vægten i den ene skulder og sendte den ind mellem Jans ribben. Jan gispede, overrasket over den gamle mands styrke.

"Jeg kan gå selv," sagde Klaus og marcherede hen mod døren.

Han skyndte sig ud af bygningen og ned ad gaden så hurtigt, hans ben kunne bære ham. Da han havde rundet det første hjørne, lænede han sig op ad muren og gispede efter vejret.

"Fordømt," mumlede han, mens han duppede panden med et lommetørklæde. "Fordømt."